

Сичко свидѣтельствува, че Іоаннъ I Асѣнь откакъ придоби царскы вѣнецъ отъ Папата и самовластенъ Бъл. Патріархъ, който да са избира и посвещава въ България; откакъ надви и надделъ своитѣ врагове, не мислеше вече за подчиненіто си на Папата. И Райчъ е ималъ пълно право до каже за него: *Нижє онъ е просилъ Унію за то, чтото она пріятна ему была, но точию да бы вѣнецъ императорскый себѣ и архієпископу патреаршеское достойнство пріобрѣлъ, получивъ же обоя, насмѣялся Уній и отрынулъ ю.* » ⁽¹¹⁾

Іоаннъ I умрѣлъ младъ и зеленъ въ 1206 или 1207 година. За неговата смърть са разказва, какъ то и за смъртъта Крумова и Симеонова, че былъ придружена съ таинственны прокобяванія и свѣрхестественны евленія. При Солунската обсада, когато Іоаннъ почивалъ въ чадъра си, евилъ му са на-сѣнъ всадникъ на чървенъ конь и го пронизалъ съ копієтъ си. Този всадникъ былъ св. великомъченикъ Димитрій, казватъ Гръцкытѣ лѣтописцы, който възпрѣлъ побѣдоноснытѣ Іоанновы дружины подъ самытѣ стѣны, дѣто почивахъ нетленнытѣ мощы на Великомъченика. Защото споредъ тѣхъ пакъ, и самаго Іоанна намѣрили въ чадъра му прободенъ на нѣколко мѣста. И Манастръ единъ отъ неговытѣ воеводы чулъ былъ гласъ, който выкалъ: « Азъ съмъ убиецътъ! » Този таинствененъ гласъ бѣ отдаденъ Св. Димитрію, Манастръ тогазъ чакъ сие обсадата и си отидъ въ Търново. ⁽¹²⁾

⁽¹¹⁾ Исторія разныхъ Сл. народовъ I. 425 стр. — До тукъ и Дриновъ.

⁽¹²⁾ Асѣн. с. 43. Du Cande Hist. de Const. p. 21 у Палаузова.